

לית. היטו אותם בחומר מסרית, ושכבו ליי שון בחוף.

יום העליה הרשמי. נאמו של מאיר יערי: "מפרש בודד מלבין בים אבק פורח... מני חים צנור גדול למי הירקון, אך זרם החלף ציות זרם בקילות דק". הערבים מהסביבה הביאו תרנגולת חיה, בעלהחי הראשון במשק.

אחר-כך בא דודיק עם שני כלבים, גורי וצירי, והיתה סכנה רצינית שיהיו במקום יותר כלבים מאשר בני-אדם. כל הכלבים הערביים מעבר לגבול כאן. הם הריחו שהי גיעו כלבים מגזע חדש.

הגבול, המפריד בין בני-אדם, לא היה קיים לבני הכלבים. יתכן שהם הגוינים יו-תה.

מישהו מן המתנדבים בא להחליף את שמוליק ליד המקלע. הוא ערך סיור קצר בין המבנים של בעלי-החיים, נכנס ל"בית-האימון בו התחממו האפרוחים כשהם מבוטטים בקבוצות גדולות. הם עלולים להיח נק בצורה כזאת. שמוליק פוזרם בזיהרות.

בחצות נכנס לחדר-האוכל. שם חיכתה לו אשתו, זיחה הבולגרית. שם חיכתה לו גם מנה אדירה של ציפס וביצים, ספל קפה ש"חור וריחני. משבר-השינה חולף. אומרים שיש חברים המתנדבים לשמירה במיוחד כדי לזכות בארוחת-מלכים זו.

שמואל אכל, שוחח מעט עם זיחה, יצא להחליף את השומר ליד עמדה, כדי שנה יוכל לאכול. תחול המשק התגנב אליו בקול חנפני. הוא ליטף אותו משך שעה ארוכה, בהיסח הדעת, מבלי להרפות במבטו מקן הרקיע.

שמוליק היה רחובותי. הרחובותים הם מעוט קטן במשק, אולם השפעתם גור-לה בני קרית-חיים ופתח-תקוה, המהווים את הרוב, קלילים יותר. הם מעוניינים פחות בעסקים פוליטיים ורעיוניים. הם "משקיס-טים", אנשים שעיקר דאגתם למשק עצמו. לכן תרמו למשק את מרכז-המשק, פרזיקה.

הרחובותים גדלו בקן השומר הצעיר שהיה קנאי מאין כמוהו לכל מצות התנועה. הם כבדים יותר, שמרניים יותר. בניגוד למש-קיסטים, הם שמים את הגוש על יחסי-הכרות

אחיו של מוטה נהרג במלחמה. מאו הפך בית ההורים לבית-נכמת, מוקדש לזכרו. ה-אב לקה במחלת-לב, שכב בבית-החולים. ל-יד מיטת אביו הכיר מוטה את אלישבע ה-גיינגיית הצעירונה, נכנס עמה כעבור חודש-יים לחדר-משפחה. מה לא עושים כשביל ההורים" התלווצץ.

באותו מוצאי-שבת ארור לקח מוטה את המכונית, כדי לבקר את אביו עוד בערב. בדרך פגעו בו כדורי הפיזיקון. פצוע קשה יצא מן הקבינה, רץ המום לעבר המרצחים. הם קטלו אותו בצרור נוסף. הוא נשאר מו-טל ליד המכונית ההרוסה.

לי מושים זימזם שמוליק את המנגינה ששר במסיבה, ליל הסדר האחרון. "שלוש מכוניות, שני עדרים, אחד להב, קי" בוצ להב, קיבוצ להב, קיבוצ להב, שבשמיים ובארץ..."

עכשיו נשארו רק שתי מכוניות. איש לא העז לספר לאבא של מוטה על האסון. חששו מפני מתלת-הלב בסוף קיבל הרומא את ה-תפקיד על עצמו.

חברות של מוטה נשארה בבית-החולים קפול. ככלל, יש קשר אמיץ בין בית-החולים והמשק. מאז לומדת שם אחת מכנות הקיבוצ, הפך המקום לשטח-צייד לרחוקי להב. כשיוצ-אים העירה לראות הצגה, נעצרים ליד קפול ומעמיסים את האחיות על המכונית. אחד ה-פתרונות לבעית הרחוקים.

שמוליק הציץ בשעון. שלוש אחר חצות. עליו לעשות את הביקור במשק. הטבע עוד לא היה מוכן לכך, והלילה היה שחור בדיוק כמו קודם לכן. הוא הדליק את הלוכס בדירה, כיבה את הנגרטור, עבר בין צרימי המגורים כדי להעיר את עובדי הדירה. אחר-כך כבר הי-תה רשימה ארוכה של השכמות לעובדי ה-פלחה ובעלי-החיים.

אט אט החלו הדמויות מתנועעות במשק.

שחורים. עדר עוים. אבל זה היה רחוק. "אללה! אין זמן! האיץ ווריק באנשים שטרם התעוררו כראוי משנת הלילה. הוא עמד על המכונית, שדנסותיה היו שכובות על קורות עץ, כדי להרחיב את שטח העצמ-סה. הוא קיבל את הבילת החציר שהורמה עליו, שם אותה בקפדנות בדיוק במקום ה-נכון, תוך ביטחה קטנה בדרך כדי להוקה לחבילה השכנה.

היה צורך למהר. לפחות שתי הובלות עד לארוחת הבוקר, כך החליט ווריק. וכשווריק מחליט, אין חכמות.

ובלת החציר יכולה להיות עבודה מ-טמטמת. לא אצל וריק. אצלו זו הפתחה אחת גדולה, גודשת נצחונות מרוממים ומ-פלות מדכאות. כי וריק עורך מרוץ נגד עצ-מו: כמה חבילות אפשר להעביר ביום?

וריק, רקון שרק בפסטיבל בוורשא וה-משוגע לספורט, אינו חזק במיוחד. הוא רזה מדי. אבל כוח הרצון חשוב יותר.

המחלה דבקה במשק כולו. כשעוברת המ-שאת העמוסה הראשונה בדרך למתכן, היא נמדדת באופן תת-הכרתי על-ידי עשרות מבי-טים: אורה האקונומית במטבח, אביהו בר-פת, רבקה הקומוגרית, הכל רושמים בלבם את כמות החבילות ואת מספר ההובלה. אולי ישיג וריק היום שיא חדש?

וריק יושב, כמובן, מעל לחציר. זה עניין של כבוד. אם המכונית אינה "בנויה" כראוי, בשיטה קפדנית של שתי וערב, היא עלולה להתהפך באמצע הדרך. וזו בושה אימה ל-כל מספואניק. זה קרה לווריק רק פעם אחת בחיים, בשובל.

כל חבילה שוקלת כ-25 קילו. המטען כו-לו למעלה מתמשה טון. לא נעים להיקבר תחת מעמסה זאת. אולם וריק יושב למע-

התנדרבות נדירה: להקת המחול הקאמרי, בהדרכת נעמי אליסקובה, מופיעה בחדר-האוכל, ללא תשלום. זוהי תופעה נדירה. רק לעתים רחוקות מאד מגיעים אמנים למשק הניחא.

לה: להפגין כלפי העולם כולו כי הוא בוטח בהחלט בכושר הטעינה שלו.

פתע נפתחת תהום פעורה במרכז המטען. מוטקה הנהג חצה קו-גובה. וריק מגדף חרישית. עוד קפיצה כזאת, וכל העסק יתהפך. יהיה צורך להעמיס את הכל מחדש, והשיא המקוה ילך להביא. אלף ומ-אחיים חבילות צריכים להוביל היום, אף לא אחת פחות.

הצרה עם מוטקה הנהג, שאפילו אי-אפשר להגיד לו כלום. צריכים להתחם אליו בכפי-פות של משי. כי מוטקה אינו חבר המשק. הוא שייך לגיר-יצחק. הוא היה שם מרכז-קניות. וכך הכיר בעיר את נעמלה מלהב, שהיתה בקורס לתוספות. השניים התחננו, אך עדיין לא ברור איפה יישארו: בגיר-יצחק או בלהב.

שני זוגות דייים, זה לא הולך ברגל. על זה כדאי לחתום. על זה כדאי אפילו לשתוק, למרות שקשה. קשה מאד, כי גיר-יצחק הוא משק בן שבע, ולהב רק בן ארבע. מוטקה מדבר מגבוה, כאחד שכבר הוביל חציר שלוש שנים לפני שווריק העמיס את החבילה הרא-שונה. צריכים להתאפק.

אחרי הכל, מוטקה בחור טוב. גם חזק.

רני האור הראשונות כבר מצאו את וריק יושב בקבינה של מכונית-המשא. בשדה השלף הצהוב היו חבילות ה-חציר פזורות במבנים של שלוש, ארבע קו-מות. המשאת גלשה לאט, בהילוך אחורי, לעבר קצה-השדה. מקום בו התחיל שדה אחר, בלתי-קצור.

בין שתי החלקות הפריד רק עמוד אבן מ-סוייד בלבן, עליו היו מצוירות בשחור הספ-רות 197.

עמוד! אתה עובר את הגבול! צעק וריק לעבר הנהג. המשאת נעצרה כעשרים סנטימטרים מממלכת הירדן. כאן אין שטח הפקר. שני הצדדים מעבדים את המילימטר האחרון ממש. זו אחת הסיבות שהגבול הזה שקט באופן יחסי, לפי שעה. איש אינו מעוני-ין בצרות.

וריק הביט קצת לחוץ-לארץ. הכל היה שקט. רק בראש הגבעה נעו כמה כתמים

הקשבה מתוחה: מחוץ, מוצב המשמר. בחדר-האוכל עוקבים החברים, בתום יום עבודה של 12 שעות, אחרי תנועותיה של להקת המחול. הפנים מגלות התמסרות עמוקה לאמנות.

והובות-החבר. לכן תרמו למשק את שמוליק, המזכיר, ואת אברהם, מרכז ועדת החברים. אומרים שהם רוכבים על העניינים. גם מוטה שהיה מרכז הקניות, היה רחובותי.

מוטה. שמוליק נאנה בעל כורחה. מוטה ישב עמו על ספסל הלימודים בכתה אל"ף. מוטה נולד עם ההגה ביד. אביו היה מראשו-ני גבעתי-ברנר, ואחר-כך מייסד קואופרטיב נהגים. בן 13 ידע מוטה לנהוג, ובגיל 14 לקח את החבריא במכונית להתרחץ בואדי רובין.

שמנמן, שמה, זהיר, ההיפך משויצרי. זה היה מוטה הנהג. "אם אין שכל, יש בעיות", היה אומר. הוא היה הנהג היחיד בתנועה הקיבוצית שהיה מחזיר למשק את דמי-הכיס. "אכלתי בבית", טען.

די היה בסיבוב קטן כדי לעוררו שוב. ארבע שנים של שמירה לא הקהו את המתחיות.

ארבע שנים... מחשבותיו העייפות של שמוליק נעו אחורה, להיאחזו במשהו, לחתום בתרומה המתגנבת. ערב השמירה הראשון. אז רעד לכולם הקורקבן. בקושי העזו לעלות על התל שליד המשק, זה שקבורה בו ציקלג העתיקה (ואולי גם לא).

בבוקר באו משובל. העמיסו אותם על מכונית-משא. עם כמה רובים, מיכל מים ו-קצת תיל דוקרני. "עמוד החזון הלך לפנינו ועמוד האבק מאחורינו..." חיך שמוליק לזכר בדיחתו של עמוס הלץ. האוהלים הגיעו מהסוכנות. קודם לכן היו במעברה, והחבריא חששו שדבוק בהן מת-